

Szoborszentelés

A Biatorbágyi Napok kulturális programjának zárásaként szeptember 14-én a torbágyi katolikus templomban adott sikeres egyházzenei koncertet a Pásztai Miklós Vegyes Kórus. Másnap, szeptember 15-én a torbágyi plébániatemplom búcsúnapján az ünnepi szentmisét közösen celebrálta Wolfgang Hermann herbrechtingeni plébános úr és Bartoss Sándor atya.

A misén közreműködött – a Német Kisebbségi Önkormányzat vendégeként – St. Peter fúvószenekara és kórusa. A mise után Wolfgang Hermann és Bartoss Sándor atyák újraszentelték a júliusban felállított, restaurált Szentháromság-szobrot. A szobor történetét Palovics Lajos polgármester úr eleventette fel. (HNE.)

„A pestisjárványok a 14. század közepe óta kísérték árnyékként az európai népek életét, sok-sok szenvedést okozva. A pestis egészen a 18. század végéig újra meg újra felütötte a fejét, aztán eltűnt, hogy újabb betegségeknek adjon helyet. Ránk marad-

tak viszont a járványok történeti, irodalmi, művészeti emlékei.

Bretagne-ban, a 17. században a francia királysághoz került „Kis-Britanniában” voltak különösen pusztítóak a pestisjárványok. Ott a helyi szürke gránitból kálváriajeleneteket készítettek a szobrászok, az egyszerű feszülettől a többszázalakos szoborkompozíciókig, számos változatban.

Magyarországon a 17. században az ittlakóknak nem volt idejük, módjuk a betegségtől megmenekülve a hálaadásra, a betegségtől félve védelmet kérve a szándékuakat így jelezni. Csak a 18. század viszonylagos békéje hozta el, hogy itt fehér mészkőből Szentháromság-szobrokat készítsenek a helyi kőfaragók vagy nagyhírű szobrászok kicsit, nagyot, szegényeset, gazdagot.

Torbágyon és Bián is készítettek ilyen, hiszen a török háborúkat, a Rákóczi-szabad-ságharcot szintén pestisjárványokkal együtt túlélte, régebben itt lakó biaiakat

vagy a körülbelül 30–50 éve idetelepült torbágyiakat 1739-ben ismét megtámadta a ragály. Itt Torbágyon 229 anyakönyvi bejegyzés szól a pestisben elhaltakról. Néhánnyal többen halhattak meg, mert egy 1740 februárban keltezett levél beszél olyanok elhaltáról, akik az anyakönyvben nem szerepelnek, de tudjuk róluk, hogy torbágyi jobbágycsaládok fejei voltak. Különböző források összevetésével kb. 30%-osra becsülhetjük Bián és Torbágyon az utolsó nagy pestisjárványban elpusztult arányát, a két falu népességvesztését.

Érthető tehát, ha a járványt túlélő torbágyiak anyagi erejükhez mérten ki akarták fejezni a hálájukat, hogy a katekizmtól megmenekültek és védelmet is kértek az Istentől, hogy a ragály újra ne érje el őket.

Érthető tehát, ha latinul, magyarul, németül sokszor énekeltek a Stella coeli kezdetű himnuszt: Maria, wahrer Himmelstern...

Érthető az is, hogy a község múltjának ezen emlékeit, amelyet az egyházközség szűkös pénzügyi helyzeténél fogva nem tud gondozni, képviselő-testületünk próbálja meg felújítani, restauráltatni. A Szent Vendel-szobor után most erre a Szentháromság-oszlopra került sor.

Ismét Krisztiáni Sándor restaurátori munkáját szemlélhetjük, aki ezzel a művel diplomáját is elnyerhette. A diplomamunka elkészítésében Szabó Péter, a Szoborrestaurátor Tanácsék docense volt segítségére. Köszönjük munkájukat, amelynek eredményét a visszahelyezés előtt a Magyar Nemzeti Múzeum látogatói is megsejmelhették. A Szentháromság-szobrot körülvevő tér rendezésében a polgármesteri hivatal településüzemeltetési csoportja vállalta az oroszlánrészt, a Pannon-Park

Forest Kft. tanácsai alapján. Az országzászló új árbocát a Lindab Kft. munkatársai, köztük György Joachim készítették, Köszönjük!

Amikor most újra visszaadjuk a felújított Szentháromság-szobrot a Mária Szent Neve plébániatemplomnak, az egyházközségnek és egész Biatorbágyonak, ismét kérjük Istent, hogy tartson meg minket erőben, egészségben, segítsen minket, hogy boldog és vidám napokat élhessünk!”

